

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: P. F. Z.

proti

žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Horní Slavkov,
sídlem Hasičská 785, 357 31 Horní Slavkov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č.j. VS-55343/ČJ-2019-800832-KŘO-T,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předchozí průběh řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobou podanou dne 25. března 2019 k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 7 000 000 Kč a zrušení výše specifikovaného napadeného rozhodnutí žalované. Nárok uplatněný žalobou na náhradu újmy následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. ledna 2020, č.j. 9 A 115/2019-11, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 1. 2020, č.j. 9 A 115/2019-14, vyloučil k samostatnému projednání. Usnesením ze dne 31. ledna 2020, č.j. 9 A 115/2019-17, pak Městský soud v Praze postoupil s ohledem na svou místní nepřislusnost žalobu proti napadenému rozhodnutí zdejšímu soudu, který věc projednal v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 48/2020.

2. Zdejší soud rozhodoval ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 7. března 2019, č.j. VS-55343/ČJ-2019-800832-KŘO-T. Tímto rozhodnutí byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 6. 3. 2019, č.j. VS-55343/ČJ-2019-800832-KŘO-T (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), o uložení kázeňského trestu, kterým byl žalobce odsouzen ke kázeňskému trestu 7 dnů umístění v uzavřeném oddílu s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programem zacházení nepodmíněně. Skutkově mělo stíhané jednání žalobce spočívat v tom, že se dne 20. února 2019 v cca 6:45 hodin při výdeji stravy na ubytovně F/OVKT, cele 214, dožadoval podhlavníku, který však již oproti svému podpisu obdržel, čímž měl porušit ust. § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. (dále jen „*zákon o VTOS*“) zatěžujícího žalobce povinností šetrně zacházet se svěřenými věcmi a nepoškodovat cizí majetek, a dále se dopustil vulgárního jednání vůči vychovateli („*vy mi, ku*va, nebudete říkat, že...*“), čímž porušil ust. § 28 odst. 1 zákona o VTOS zatěžujícího žalobce povinností dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku. Právně bylo uložení kázeňského trestu odůvodněno odkazem na § 46 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS.

II.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítl, že se stíhaný skutek tak, jak je popsán v napadeném rozhodnutí, nestal. Žalobce tvrdil, že se nedopustil vulgárního jednání vůči vychovateli, neboť mluvě k vychovateli J. J. latinsky použil frázi „... *cor incurvatum in se*“. Dále žalobce tvrdil, že podhlavníku se dožadoval proto, že žádný neměl, chyběl mu, protože si ho neodnesl z cely. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná poukázala na to, že se žalobce odmítl před uložením kázeňského trestu vyjádřit ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu. Žalovaná měla žalobu žalobce za nedůvodnou. Žalovaná též navrhla, aby soud žalobu odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto, že řízení o této žalobě žalobce vede, resp. vedl Městský soud v Praze pod sp. zn. 9 A 115/2019, resp. 9 A 117/2019 a 9 A 116/2019.

V.

Posouzení věci soudem

5. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve vyjádření k žalobě s tímto postupem vyjádřila výslovný souhlas a žalobce ve lhůtě jemu soudem k tomu poskytnuté ve výzvě ze dne 5. 6. 2020 ani později nevyjádřil s tímto postupem nesouhlas, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

7. Soud se nejprve zabýval otázkou existence podmínek řízení vzhledem k návrhu žalované na odmítnutí žaloby žalobce.
8. Pokud jde o řízení vedené před Městským soudem v Praze sp. zn. 9 A 116/2019, zde podaná žaloba žalobce, směřující proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 21. 3. 2019, č. j. VS-74029/ČJ-2019-800832-KŘO-T, byla zdejšímu soudu postoupena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2020, č. j. 9 A 116/2019-22 a zdejším soudem byla odmítnuta (viz usnesení zdejšího soudu č. j. 57 A 26/2020 – 49 ze dne 26. května 2020). Pokud jde o řízení vedené před Městským soudem v Praze sp. zn. 9 A 117/2019, zde podaná žaloba žalobce, směřující proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 28. 2. 2019, č. j. VS-10241/ČJ-2019-800832-KŘO-T, byla zdejšímu soudu Městským soudem v Praze postoupena a zdejším soudem byla odmítnuta (viz usnesení zdejšího soudu č. j. 77 A 28/2020 – 46 ze dne 12. 8. 2020). Obě popsání soudní řízení se tedy netýkala rozhodnutí napadeného žalobou žalobce v této věci, a proto nemohou tvořit překážku zahájeného řízení a věci rozhodnuté.
9. Pokud jde o řízení vedené před Městským soudem v Praze sp. zn. 9 A 115/2019, zde podaná žaloba žalobce, jak již bylo výše vyloženo, byla zdejšímu soudu postoupena a nyní je zdejším soudem projednávána. Ani toto řízení, původně vedené u Městského soudu v Praze, tudíž nemůže zakládat překážku zahájeného řízení a věci rozhodnuté.
10. Pokud žalovaná odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013 č.j. 6 As 83/2012-34, lze k tomu uvést, že v tomto rozsudku je výslovně uvedeno, že „[V] *judikátem* (myšleno výše zmíněný rozsudek NSS č.j. 3 Azs 324/2004-52 – pozn. soud.) *řešeném případě bylo posuzováno, zda usnesení, jímž se „odmítá řízení o návrhu“ podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (pro neodstranění vad podání) je rozhodnutím zakládajícím překážku věci rozhodnuté (a závěr zněl, že nikoliv). V tomto případě však jde o situaci jinou: předchozí řízení o žalobě dnešního stěžovatele bylo ukončeno usnesením městského soudu o odmítnutí žaloby s poukazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto, že směřovala proti aktu správního orgánu, který není rozhodnutím, a tudíž nemůže být podroben přezkumu správním soudem.*“ Tento rozsudek kasačního soudu tedy na předmětnou věc nedopadá, neboť jeho argumentace se týká případu skutkově odlišného od případu žalobce (žalobce v jiném soudním řízení přezkum touto žalobou napadeného rozhodnutí nepožadoval). Soud dodává, že však obecná pasáž (bod 15) tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu („*Nejvyšší správní soud tedy shrnuje: totožnost věci ve správním soudnictví je dána totožností účastníků a napadeného správního rozhodnutí.*“) výstižně vysvětluje, proč nemohou být řízení popsané v bodě 8 tohoto rozsudku překážkou řízení, když předmětem těchto řízení byl přezkum jiných správních rozhodnutí.
11. Jelikož soud neshledal důvody pro odmítnutí žaloby žalobce, přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby a dospěl k závěru, že žaloba žalobce je nedůvodná.
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, které podle nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, podléhá soudnímu přezkumu, protože se týká základních práv a svobod jeho adresáta. Kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval

všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je proto povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34). S účinností od 1. 7. 2011 může být napadené rozhodnutí předmětem soudního přezkumu podle výslovného ustanovení § 52 odst. 4 zákona o VTOS.

13. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným spácháním kázeňského přestupku tím, že se dne 20. února 2019 v cca 6:45 hodin při výdeji stravy na ubytovně F/OVKT, cele 214, dožadoval podhlavníku, který však již oproti svému podpisu obdržel, a dále že jednal vulgárně vůči vychovateli („*vy mi, ku*va, nebudete říkat, že...*“). Tímto jednáním měl žalobce porušit povinnosti uložené mu v ust. § 28 odst. 1 zákona o VTOS (povinnost šetrně zacházet se svěřenými věcmi, povinnost nepoškozovat cizí majetek a povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku). Jednání žalobce bylo posouzeno jako zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu odnětí svobody podle § 46 odst. 1 ZVTOS a byl mu uložen nepodmíněný kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS spočívající v umístění odsouzeného do uzavřeného oddílu na dobu 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.
14. Výrok prvoinstančního rozhodnutí byl odůvodněn tím, že zjištěný skutkový stav byl prokázán záznamem o kázeňském přestupku, výpovědí sv. vychovatele P. D., kopií výstrojního listu a výpovědí referenta majetkové správy M. R.
15. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce stížnost, v níž neuvedl, proč s prvoinstančním rozhodnutím nesouhlasí nebo v čem je prvoinstanční rozhodnutí nesprávné.
16. Napadeným rozhodnutím byla stížnost žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítnuta, neboť spáchání kázeňského přestupku žalobcem bylo dostatečně prokázáno a uložený trest a jeho výše je úměrná závažnosti přestupku a přestupkové recidivě žalobce.
17. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se k věci vyjádřil po předstření stíhaného jednání dne 20. 2. 2019 obdobně tak, jak argumentuje v žalobě. Skutečnost, že se žalobce stíhaného jednání (že žalobce postrádal podhlavník a že se vyjadřoval vulgárně) dopustil, potvrdil ve správním řízení kromě vychovatele J. J. i sv. vychovatel P. D. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí se žalobce odmítl ve správním řízení vyjádřit. Skutečnost, že žalobce převzal podhlavník, potvrdil ve své výpovědi svědek M. R. Protokol o způsobené škodě ze dne 20. 2. 2019 odmítl žalobce podepsat. Výstrojní list prokázal, že žalobce dne 27. 3. 2018 podhlavník převzal.
18. Soud vyšel z následující právní úpravy.
19. Podle § 28 odst. 1 zákona o VTOS je odsouzený ve výkonu trestu mj. povinen šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek a dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku.
20. Podle § 46 odst. 1 zákona o VTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. § 46 odst. 2 zákona o VTOS stanoví, že za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest, ledaže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu. Podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS je kázeňským trestem umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění

určených úkolů programu zacházení.

21. § 47 odst. 1 zákona o VTOS stanoví, že kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
22. Podle § 58 odst. 2 vyhlášky č. 345/1999 Sb. (dále jen „řád“) se o kázeňském přestupku odsouzeného sepíše záznam na předepsaném tiskopisu. Ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného. Uložení kázeňského trestu, jeho druh a důvod uložení se zaznamená do osobní karty odsouzeného.
23. § 58 odst. 3 řádu stanoví, že v řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědí s jejich vlastnoručním podpisem. Doznání odsouzeného nezbavuje příslušného zaměstnance Vězeňské služby povinnosti přezkoumat a dostupnými prostředky prověřit všechny okolnosti skutku.
24. Podle § 58 odst. 4 řádu platí, že před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Vyjádření odsouzeného se uvede na předepsaném tiskopisu a předloží odsouzenému k podpisu. Odmítne-li odsouzený vyjádření podepsat, uvede příslušný zaměstnanec Vězeňské služby tuto skutečnost včetně důvodu odmítnutí a připojí datum a svůj podpis.
25. § 58 odst. 5 řádu stanoví, že kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlédnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o oprávněném prostředku. Odsouzený potvrdí oznámení rozhodnutí podpisem. Odmítne-li, postupuje se obdobně, jako když odsouzený odmítne podepsat své vyjádření.
26. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2015, č. j. 30 A 84/2013-65, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 52) se použijí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu ve smyslu § 177 odst. 1 správního řádu i v rámci řízení o uložení kázeňského trestu dle zákona o VTOS, ačkoliv se dle § 76 odst. 1 zákona o VTOS na řízení podle tohoto zákona správní řád nevztahuje.
27. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 552, vyplývá, že „Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložением kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky

přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl platný v době jednání zakládajícího odpovědnost, postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na toto pojetí zavinění ostatně navázal i současný zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 15 odst. 1). K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“

28. Skutkové zjištění o spáchání předmětného přestupku správní orgány opřely podle odůvodnění svých rozhodnutí o podklady obsažené ve správním spisu, z nichž podle posouzení soudu závěr o spáchání přestupku bezpečně vyplývá. Skutečnost, že žalobce neměl podhlavník, byla prokázána jeho vlastním tvrzením a výpovědí vychovatele J. J. a sv. vychovatele P. D. Skutečnost, že žalobci podhlavník předán předtím byl, byla prokázána výpovědí svědka M. R. a výstrojním listem. Skutečnost, že se žalobce vůči pracovníkům vězeňské služby vyjadřoval vulgárně, byla prokázána výpovědí vychovatele J. J. i sv. vychovatel P. D. Soud shrnuje, že skutkové zjištění o ztrátě dispozice nad podhlavníkem a o vulgárním vyjádření žalobce bylo bezpečně prokázáno.
29. Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
30. Pokud jde o podhlavník, žalobce argumentoval tím, že sice podhlavník převzal, ale neměl ho, protože ho zanechal na cele. Této námitce nelze přisvědčit, protože je povinností každého odsouzeného stanovenou ve výše citovaném § 28 odst. 1 zákona o VTOS, aby věci svěřené mu věznicí dle výstrojního listu opatroval a zacházel s nimi tak, aby na nich nedošlo ke škodě nebo ztrátě. Takto zjevně žalobce nejednal, když podhlavník zanechal na cele. Žalobcova argumentace matrací je nepřipadná, protože matrace není věcí, kterou žalobce převzal jako součást výstroje (na rozdíl od podhlavníku).
31. Ve vztahu k vulgaritě žalobce argumentoval tím, že vychovateli neřekl „*vy mi, ku*va, nebudete říkat, že...*“, ale řekl mu latinskou frází „*... cor incurvatum in se*“, které vychovatel špatně porozuměl. Především je nutno zdůraznit, že skutečnost, že se žalobce vůči vychovateli choval vulgárně, byla prokázána nejen výpovědí tohoto vychovatele, ale i svědkem P. D. Dále je nutno uvést, že skutková verze předestřená žalobcem není věrohodná. Nejen že žalobce nevysvětlil, proč v rozhovoru s vychovatelem z mateřského jazyka přešel do latiny, ale ani to, co tedy svým latinským vyjádřením mínil. Žalobcem tvrzené latinské sousloví nemá žádný význam. Pokud by šlo o nepřesné vyjádření křesťanské teologické formule „*homo incurvatus in se*“, pak stěží lze najít rozumný důvod pro její užití v rozhovoru s pracovníkem vězeňské služby o povinnosti opatrovat svěřený podhlavník.
32. Žalobní námitky vyvracející skutkové zjištění, na němž je postaveno napadené rozhodnutí, tj. že žalobce ztratil dispozici nad podhlavníkem a vyjádřil se vulgárně vůči pracovníkovi vězeňské služby, jsou tudíž nedůvodné. Sporované skutkové zjištění bylo prokázáno výše popsanými důkazy. Skutkové závěry správních orgánů jsou opřeny o řádné dokazování, z něhož sporné závěry logicky vyplývají. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, když je z něj zřejmé, o jaké důkazy byl skutkový závěr opřen, jak důkazy žalovaná vyhodnotila, a toto hodnocení se jeví soudu jako naprosto logické. Závěry žalované popsané v napadeném rozhodnutí proto soud plně aprobuje.
33. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy (jeho výpověď před soudem, další kázeňské tresty), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, k němuž postačoval obsah správního spisu, jelikož žalobce sporoval pouze to, zda se stal stíhaný

přestupek. Pokud žalobce k důkazu označil derogační nález A. Ž., nejde o důkaz, ale i o judikaturu – soud nezjistil z identifikace v žalobě, o které konkrétní soudní rozhodnutí tohoto žalobce by se mělo jednat.

34. Lze tedy uzavřít, že správní orgány v předcházejícím řízení postupovaly v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí netrpí vadami vytknutými žalobou žalobce, které by způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Žalobu soud tedy shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

36. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. srpna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu